

МИНКО

Чичо Божанъ бѣше прочутъ майсторъ зидаръ. Кжде ли не ходѣше той да строи кжщи, мостове и черкви? По едно време съобщиха, че падналъ отъ високо здание и починалъ.

Жена му, стрина Милена, добра и работна, се залови съ издрѣжката на кжщата. Цѣли дни тя тичаше по хорскитѣ ниви да копае, да плеви, да жъне, а вечеръ до късно съ хурката предѣше и се радваше на заспалото си чедо, което бѣше единствената ѣ утеха и надежда.

Съ Минко бѣхме съученици. Той бѣше най-примѣрниятъ ученикъ въ училището. Беденъ, облѣченъ въ вехти, но закърпени дрехи, той бѣше най-чистиятъ и милъ ученикъ.

Бѣхме въ четвърто отдѣление. Къмъ края на годината стрина Милена се разболѣ тежко. Точно когато ни раздадоха свидетелствата и всѣки радостенъ се затича за у дома, Минко намѣри майка си починала.

Така, още единадесетъ годишенъ, той остана пълно сираче. Чичо му Стефанъ го взе да живѣе при тѣхъ. И още на другия день го услови да пасе селскитѣ говеда.

Всѣки день Минко съ торбичка презъ рамо и тояжка въ ржка тичаше следъ хорския добитѣкъ.

Дойде време за училище. Школското звънче радостно затрептѣ. Затрептѣха и сърдцата на децата. Събрахме се въ училищния дворъ. Само Минко го нѣмаше. Той вървѣше следъ селскитѣ говеда и жално поглеждаше къмъ училището и другаритѣ си.

Вечеръ той ме намираше и съ свѣтнали очи ме запитваше:

— Славчо, за какво учихте днесъ?

Азъ му разказвахъ, а той горкиятъ само преглъщаше сълзитѣ си и дълбоко въздишаше:

— Ехъ, какъ ми се учи! Славчо бе, дай ми книжката си за нощесъ. Утре рано ще ти я донеса.

Така той всѣка вечеръ ме разпитваше и вземаше учебницитѣ ми.

Минко откарваше често говедата въ гората близу до желѣзопжтната линия. И тамъ наблюдаваше тежко пухтещата машина, която влачеше изъ стръмнината чернитѣ желѣзни вагони. Вперилъ погледъ, Минко съ жадность гледаше частитѣ на локомотива и после, седналъ подъ нѣкое дърво, започваше да рисува въ тетрадката си.